درحالی‌که کف دستم بین دو کف دستان رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ بود، تشهد را همچون سوره‌ای از قرآن به من آموخت

از ابن مسعود ـ رضی الله عنه ـ روایت است که گفت: درحالی‌که کف دستم بین دو کف دستان رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ بود، تشهد را همچون سوره‌ای از قرآن به من آموخت. [به این ترتیب:] «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلاَمُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلاَمُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ». و در روایتی آمده است که رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ فرمودند: «إِنَّ اللهَ هُوَ السَّلَامُ، فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلَّهِ صَالِحٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ»: «همانا الله خود سلام است [بنابراین نگویید سلام بر الله] هرگاه کسی برای خواندن تحیات در نمازش نشست، باید چنین بگوید: «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ» که اگر چنین گوید، در واقع [سلامش] به هر بندهٔ صالحی است که در آسمان و زمین است؛ و در ادامه می‌گوید شهادت می‌دهم که معبودی جز الله نیست و محمد بنده و فرستادهٔ اوست؛ سپس هر درخواستی که دارد برگزیند [و در دعای پس از تشهد بگوید]».

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ تشهدی را که در نماز گفته می‌شود به ابن مسعود آموزش می‌دهد درحالی‌که دست او در دستانش هست؛ تا توجه ابن مسعود به او باشد، همانگونه که سوره‌ای از قرآن را به او آموزش می‌داد و این بیانگر توجه پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ به تشهد از نظر لفظ و معنا می‌باشد. ایشان فرمودند: «التَّحِيَّات لله»: تحیات یعنی هر گفتار یا کرداری که دال بر تعظیم باشد؛ همهٔ این بزرگداشت‌ها شایستهٔ الله عزوجل است. «الصَّلَوَاتُ»: همان صلاة یعنی نماز معروف است که فرض و نفل آن برای الله تعالی است. «الطَّيِّبَاتُ»: گفتارها و کردارها و اوصاف پاکی است که دال بر کمال هستند؛ همهٔ اینها شایستهٔ الله تعالی است. «السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته»: دعایی است برای پیامبر جهت سالم ماندن از هر آفت و امر ناپسندی و افزون‌طلبی هر خیر و خوبی برای ایشان. «السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين»: دعایی است برای سلامت نمازگزار و هر بندهٔ نیکوکاری در آسمان و زمین. «أشهد أن لا إله إلا الله»: یعنی به قطع اقرار می‌کنم که معبودی به حق نیست جز الله. «وأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ ورسولُهُ»: به بندگی ایشان و اینکه آخرین پیامبر است معترفم. سپس پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ نمازگزار را تشویق می‌کند که هر دعایی می‌خواهد انتخاب نموده و بخواند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3096